

# Реферат на тему: "Проблема національного відродження українського народу у творчості Павла Тичини"

**Павло Тичина**

Проблема національного відродження українського народу у творчості Павла Тичини.

У червні 1917р. внаслідок лютневих подій у Росії було проголошено відновлення державності України (у формі автономії). Це загальнонародне піднесення з приводу проголошення волі України П. Тичина передає у поемі-ораторії "Золотий гомін".

Розкута, без видимої сюжетної лінії, поема націлена на створення єдиного мажорного символу - образу української волі. Міфологічні та філософські символи ("Човни золотії із сивої-сивої Давнини" - "ласкою в серце зраних, виходить Андрій Первозваний" - "Предки встали з могил" - "небесними ланами Час проходить") поєднані в ній з новітніми національними символами ("золотий гомін" - "Слава! - з тисячі грудей" - "ясні короговки").

Цей складний поетичний твір документально свідчить про те, що найширші маси українства побачили в проголошенні державності вияв своєї споконвічної волі [цитата].

В українській поезії вперше постав образ дужого молодого народу, здатного творити власну історію. Митця підносить те, що революція відбулась мирно, безкровно, як сонячне свято, як злиття тисяч бажань у єдине - у "золотий гомін". Поема стала видатним явищем національної духовності.

У час бурхливого спалаху національного відродження в Україні Тичина жив надіями і сподіваннями на українську державність. Пильне око митця запримітило і віками утверджену українську національну символіку, і вчуло радісний передзвін воскреслих мелодій.

У "Сонячних кларнетах" народився перший трагічний символ - образ революції як давно очікуваної нареченої.

У поезії "Одчиняйте двері..." поет стикає дві системи протилежних знаків: радісного чекання (наречена - голуба блакить) і жахливого пророцтва всесвітнього кінця (всі шляхи в крові - горобина ніч - тьма - дощ). Радість поглинулась бурею. Просвітку не видно.

Так він сприйняв першу кров революції.

Криваві дні революційного геноциду Павло Тичина художньо відтворив у циклі "Скорбна мати" (1918). Поет звертається до тієї постаті, котра для всіх людей втілює доброту і захист. Божі матері приходять в Україну не з ясною посмішкою, а із скорбно стиснутими устами, такою, якою вона була тоді, як розпинали її сина.

Жорстокі будні громадянської війни передано вишуканим поєднанням біблійного і

реального. Одвічні біблійні символи (Божа матір, Христос, хрест як символ страждання) сплітаються із жахливими реаліями революційної доби (Чийсь труп в житах чорніє – В могилах поле мріє). Трагічні символи передають агонію національного світу: блискучі ножі в серці Божої матері, розп'ята тінь її сина, її плач "сльозами" над даремною жертвою Христа.

Немає спасителя в Україні. Божа матір знає, що чекає цей край у майбутньому.

Пророчі слова Скорбної матері відгукнулись у майбутньому голодомором 1933, окупацією 1941-1944, голодом 1946-1947, Чорнобильською аварією 1986. Воістину даром прозріння володів молодий П. Тичина.

До циклу "Скорбна мати" дуже близький символами жертвності і провісництва вірш "Пам'яті тридцяти" (1918). Це поетична епітафія на могилу загиблих бійців студентського куреня, що 29 січня 1918 р. полягли під Кругами у нерівному бою з більшовицьким військом Муравйова. 30 тіл, які було знайдено, поховано на Аскольдовій могилі у Києві.

Поетове слово тужить, оплакує юних і завзятих патріотів "українських, славних, молодих". Воно проклинає Каїна, чия "зрадницька рука" вкоротила віку відважним. Ця трагедія – це особиста трагедія геніального поета.

Василь Стус писав: "Доля Тичини воістину трагічна. В історії світової літератури, мабуть, не знайдеться Іншого такого прикладу, коли б поет віддав половину свого життя високій поезії, а половину – нещадній боротьбі зі своїм геніальним обдаруванням".